

25.67x13.58	1	56	עמוד	בשבע - מתחלף ירושלים	28/05/2026	97942538-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

הפיל הפלשתיני שבחדר :

מאיר סיידלר

הפיל הפלשתיני שבחדר

העם הפלשתיני נולד במטרה מוצהרת להחריב את מדינת ישראל, זוהי הסיבה היחידה לקיומו. כמה טראגי שהיינו זקוקים ל-7 באוקטובר כדי להפנים זאת

של הנשיא המצרי המנוח סאדאת: די למלחמות, די לשפיכות דמים. שום עם פלשתיני לא יסכים לחיות בשלום לצידו, זה נוגד את עצם קיומו. אם לא נבין זאת, מדינת ישראל לא תוכל להמשיך להתקיים לאורך זמן, גם אם נצח את איראן ואת חיזבאללה. אשר על כן, ולמרות ערפל הקרב שמסתיר זאת, הסוגיה הפלשתינית היא אכן הסוגיה המרכזית עבור מדינת ישראל, כפי שטוענים בצדק אנשי שמאל. היא מתדלקת את אויבינו וממלאה בכל פעם את המצברים שלהם מחדש. על כן סוגיה זו צריכה פתרון יזום. רק שבניגוד לתפיסת השמאל, הפתרון אינו יכול לכלול הכרה בעם הפלשתיני.

אני מקווה שהיום, כמעט שלוש שנים אחרי שעם היושב בציון נכנס לעידן חדש, מפוכח יותר, נלך לקלפי בידיעה ברורה שהפתרון היחיד לסוגיה הפלשתינית הוא שלילת עצם קיומה - תוך הושטת יד לכל ערבי שירצה לחיות בשלום עם המדינה היחידה בין הנהר לים: מדינת היהודים.

הפלישתים, שכבר לא היו קיימים ולא איימו על אף אחד, בוודאי לא בתביעות טריטוריאליזם - בשונה מהיהודים, תושבי יהודה. הפלשתינים המודרניים למעשה משחזרים בשמם את המגמה הרומית: לשלול את בעלותם של היהודים על הארץ הנקראת פלשתיין - ועכשיו, לראשונה בהיסטוריה, גם מאכלסת עם שנקרא בשם זה. הרקע ההיסטורי הזה חשוב כדי שנבין שאנחנו לא יכולים לחיות עם הפלשתינים או לצידם. רק אם הפלשתינים יחזרו לממדיהם הטביעיים כסתם ערבים (כך הם נקראים למשל עוד בתוכנית החלוקה משנת 1947) שגרים באזור, נוכל לנסות לפתור את מצוקת הדיור שלהם - כיחידים השייכים לאומה הערבית הגדולה, לא כעם שבא לשלול את בעלותו של עם ישראל על ארצו.

במצב הנוכחי, התרגום המעשי של תפיסה זו צריך להיות בהצהרת אזהרות שבה יחויבו כל תושבי ארץ ישראל - אלה שבגבולות '67 ואלה שביש"ע - שבמסגרתה יידרשו להצהיר אמנים למדינה היהודית. מי שלא יעשה זאת יוכל לקבל סיוע כספי נדיב כדי לעזוב למקום חפצו. או אז יתקיים חונו

הוא נכנס לשימוש רשמי אצל הרומאים במאה השנייה לספירה. מאז הוא צץ שוב ושוב, במשך אלף ושמנונה מאות שנה, כציון לאזור גאוגרפי גרידא. עד כדי כך שגם ראשי הציונות, ובראשם הרצל, השתמשו בו - בלי לחשוש שקריאתם ליהודים לחזור "פלשתינה" תעורר תביעות מאיזה עם פלשתיני שיופיע פתאום משום מקום. כאמור, הדברים השתנו בן רגע בשנת 1964 באמנה הפלשתינית, שבה כונו ערביי ארץ ישראל ("פרום־דה־ריב־טו־דה־סי") לראשונה "עם פלשתיני". המצאה גאופוליטית זו שיוותה לעם שנוולד זה עתה ניחוח של עם קדום, כמו שהשם פלשתיין הוא קדום.

שנית, הסיבה שבגללה הרומאים החליטו להסב את שמה של הפרובינקייה יהודה ("נפת יהודה"), בעלת החשיבות האסטרטגית, לסוריה־פלשתינה הייתה פוליטית: הם ביקשו לשלול מהיהודים המרדנים כל זיקה לחבל ארץ אסטרטגי זה שהם לא התכוונו לוותר עליו. הם העניקו ליהודה את השם החדש "פלשתינה" על שם הפלישתים הקדומים שכבר עברו מן העולם בתקופתם, אך עדיין הזוכרו בכתבי היוונים כאחד מעמי האזור בזמנים עברו. פלשתינה על שם

השמאל צודק. אחרי שהנושא שמעסיק אותנו כעת יומם ולילה, המלחמה עם איראן ולבנון, יבוא על פתרונו בצורה כלשהי במסגרת הסדר עולמי חדש המתהווה מול עינינו - וזה הרי יקרה במוקדם או במאוחר - אנחנו ניאלץ לחזור ולהתמודד עם הפיל שבחדר: הסוגיה הפלשתינית. סוגיה זו לא תלך לשום מקום. הפלשתינים הם חלק מהקארמה שלנו, או בניסוח יהודי מעשה אבות סימן לבנים - סוג של מהדורה חוזרת של "פלישתים עליך שמשון".

לסוגיה הפלשתינית אין פתרון שיאפשר את המשך קיומה של מדינת ישראל. ליתר דיוק, הפתרון היחיד שלה הוא חורבנה של מדינת ישראל. בריוק למטרה זו היא נוצרה, הסוגיה הפלשתינית. ההחלטה של מדינות ערב בשנת 1964 לקרוא לערביי ארץ ישראל "העם הפלשתיני" (מינוח שמופיע לראשונה באמנה הפלשתינית באותה שנה, כלומר אבא של ערפאת עוד לא ידע שהוא פלשתיני) התבררה כהחלטה גאופוליטית מבחינה פוליטית, וזאת משני היבטים המשלימים זה את זה.

ראשית, השם פלשתינה כשם אלטרנטיבי לארץ ישראל הוא עתיק. לא כמו ארץ ישראל, אבל עתיק.